

Samen één zijn **(Efeziërs 4:1-6)**

*Liturgie zondagmiddag 22 mei 2011
te Hardinxveld-Giessendam (samendienst):*

Welkomswoord (Tjeerd Leendertse)
 Mededelingen van de kerkenraad
 Psalm 121:1 – belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet (Opb.1)
 Psalm 121:3,4 – amen op de groet
 Gebed
 Lezen: Romeinen 15:5,6 (Ben de Ruiters)
 Lezen: Johannes 10:14-16 (Clari van Es)
 Psalm 92:1,7,8
 Tekst: Efeziërs 4:1-6 (Mark van 't Hoog)
 Opwekking 136
 Verkondiging deel 1
 Kindermoment (Janneke de Jong; Nadia vd Wiel)
 'We hebben allemaal wat'
 Verkondiging deel 2
 Gezang 107:1-a,2-m,3-v,4-a
 Credo in de nacht (filmpje geloofsbelijdenis door mentorgroep)
 Gezang 119:1,3,4
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Opwekking 488
 Zegen van God (2 Kor.13)
 Koffiedrinken in de Veste

In deze samendienst reiken jongeren ouderen de hand.

Dat komt allereerst uit in de opzet van de liturgie:
 we zingen niet alleen opwekking,
 zoals u misschien zou verwachten als jongeren een dienst voorbereiden,
 nee, we zingen ook psalmen, en dat is heel bewust;
 en ook in de opwekkingsliederen is gezocht naar verbinding:
 de gekozen liederen zijn inmiddels ook voor ouderen redelijk vertrouwd.
 Oftewel: een liturgie met frisse elementen,
 maar wel zó dat het hopelijk niemand afstoot,
 maar juist de verbinding zoekt.

Jongeren reiken vanmiddag ouderen de hand,
niet alleen in de liturgie maar ook in de keus van het thema.
Juist zij merken heel goed dat het niet allemaal pais en vree is onder ons.
Maar ze zetten zich daar vervolgens niet tegen af, van:
"Ze bekijken het maar, daar!"
Nee, ook door het thema zoeken ze de verbinding.
Deze jongeren verlangen naar een gemeente waarin we 'samen één zijn'.
Ze zeggen: "Wij moeten elkaar in de kerk niet de tent uitvechten
maar juist liefdevol tegenover elkaar staan.
We moeten er zijn voor elkaar
en elkaar accepteren zoals we zijn
en zoals God ons heeft gemaakt."
"We moeten verdraagzaam zijn ten opzichte van elkaar."

Na lang overleg werd het thema daarom: Eén (1).
En daarover nadenkend kwam men uit bij deze tekst uit Efeziërs 4.
Een gouden greep, wat mij betreft,
want het is de meest uitgesproken tekst als het hierover gaat.
Op meer plekken in het Nieuwe Testament wordt tot eenheid aangespoord
maar deze verzen aan het begin van Efeze 4 spannen echt de kroon.
Het is hier echt één grote roep om eenheid,
die ook op alle mogelijke manieren onder woorden wordt gebracht.

In deze preek wil ik eerst vooral kijken naar vers 1 en 2.
Waarom dit thema zo belangrijk is, en welke houding dit van ons vraagt.
In het tweede deel van de preek kijken we dan naar vers 3 t/m 6.
Daar wordt nog concreter hoe we aan die eenheid kunnen werken,
wat wij daar heel gericht aan kunnen doen.

Eerst dus: hoe staan wij eigenlijk tegenover dit thema?
En vervolgens: hoe kunnen wij aan de slag met dit thema?
Samen één zijn, wat vinden wij daarvan, en hoe werken wij daaraan?

1. Samen één zijn – wat vinden wij daarvan?

Eenheid, het is voor ons gevoel vaak het sluitstuk.

Je doet alles zoveel mogelijk op dezelfde manier, zoals God dat vraagt.

Je dénkt over alles ook zoveel mogelijk op dezelfde manier.

En ja, dát scheidt een band, dan weet je je één met elkaar. Of niet.

Maar in de Bijbel is eenheid niet het sluitstuk, maar het begin.

Neem de bekende kreet 'gij geheel anders'.

Die erop duidt dat ons leven als kind van God niet hetzelfde kan blijven.

Die kreet komt uit Efeze 4, maar dan vers 20.

Het staat er in de nieuwe bijbelvertaling als volgt:

“Maar zó hebt u Christus niet leren kennen!”

Hoe niet? Nou, dat mensen zich overgeven aan losbandigheid

en zich vol overgave storten in vrije seks.

Dát is het leven van mensen om je heen, mensen zonder God.

Maar nu je bij Christus hoort, kan dat echt niet meer.

En vervolgens wordt getekend hoe jouw leven helemaal nieuw wordt.

Vanaf vers 25 wordt dat heel concreet:

- Eerlijk zijn tegenover elkaar,
- Het als je boos bent weer goed maken met elkaar (26),
- Eerlijk de kost verdienen, en graag iets aan een ander geven (28),
- Met je woorden ook het goede zoeken voor elkaar... (29)

En zo gaat dat verder in hoofdstuk 5, bijv. ook over het huwelijk,

Hoofdstuk 6 over het eren van je ouders, het opvoeden van je kinderen.

Het respecteren van je baas, goed omgaan met je personeel.

Een compleet nieuw leven tekent de Bijbel daar voor ons uit.

Een leven dat past bij mensen die Christus hebben leren kennen.

Als mentorgroep hebben jullie het dáár dit seizoen juist ook over gehad.

En nu vormt deze samendienst over eenheid voor jullie het sluitstuk.
 Prachtig. Maar besef wel dat het hier eigenlijk *begint*.
 Eerst samen één zijn, vóórdat we met elkaar aan het werk gaan!
 Vóórdat we ons richten op al die dingen, in Efeziërs 4, 5 en 6,
 die God graag wil dat we gaan doen.

Paulus heeft het in vers 1 over

‘de weg gaan die past bij de roeping die je hebt ontvangen’.

Nou, over die roeping heeft hij drie hoofdstukken lang geschreven.

Overweldigend, wat God in zijn genade allemaal aan ons geeft.

Paulus kan er niet over uit!

Maar, begin je je steeds meer af te vragen: wat verwacht God dan nu van óns? Welke kant moeten wij op, nu Hij ons heeft gered?

Kijk, en dan zegt hij niet, als eerste: zorg dat je niet meer liegt,

en dat je boosheid weer een keer stopt,

en dat je eerlijk de kost verdient,

en dat je goed omgaan met seks, met het huwelijk, met je gezin...

Dat hoort er dus allemaal bij.

Maar het begint *hier*: samen één zijn!

Dát is de weg waarop je vanaf nu moet gaan.

Zeg maar: eerst elkaar vinden, dan – samen – de goede strijd strijden.

Je kunt ook zeggen: eerst verbondenheid, dan nieuw leven.

Eerst *zijn*, dan pas *doen*.

Dat zie je ook heel duidelijk in vers 2:

“Wees steeds bescheiden, zachtmoedig en geduldig...”

Dat moet je niet *doen*, dat moet je *zijn*.

Immers: iemand *is* bescheiden, of hij is het niet.

Als iemand bescheiden gaat zitten *dóen*, dan prik je daar zó doorheen,

dat is zo nep, dat draagt niet bij aan verbondenheid,

daar knap je juist vroeg of laat op af.

Vandaar die eerste vraag van deze preek:
wat *vinden* wij eigenlijk van dat thema over eenheid?
Hoe staan wij daar tegenover? Hoe staan wij erin?

Ben ik dat: bescheiden, zachtmoedig, geduldig?
Bent u dat? Jij?
Want anders hoeven we helemaal niet verder te gaan.
Dan wordt het hooguit een aangeleerd trucje:
aardig zijn voor elkaar, aandacht hebben voor elkaar...
maar ten diepste denk je: vent, stap op; meid, doe niet zo moeilijk...
Dan heb je niet écht hart voor elkaar.

Ik werd van de week getroffen door een kop in de krant:
"Overmoed, angst en arrogantie doen fusies mislukken".
Dat bleek maar geen wilde gedachte van iemand.
Nee, dit had deze persoon vastgesteld na diepgaand onderzoek.
Een onderzoek waarop hij begin vorige week is gepromoveerd.
"Tweederde van alle fusies en overnames mislukt.
Dat komt door overmoedige, angstige of juist arrogante topmannen."
Dus het samen één worden van bedrijven is heel goed mogelijk.
Maar er zijn een paar flinke blokkades,
en die zitten in de *personen* die hierover gaan.

Nou, iets dergelijks geldt dus net zo goed voor de kerk.
Samen één zijn, daarvoor moet je om te beginnen bescheiden zijn.
Het tegenovergestelde dus van arrogant.
Zo'n topman die zelf zo belangrijk mogelijk wil worden
en bij vrienden kunnen opscheppen over wat hij heeft bereikt.
Funest, als het om een fusie gaat.
Dodelijk, als het om eenheid in de gemeente gaat.
Want dan zit kennelijk je eigen ego nog op de troon, ipv Christus.
En heb je wel over de genade gehoord, maar bent er niet door geraakt.

Zachtmoedigheid: hetzelfde verhaal.

Broodnodig, om samen één te kunnen zijn.

Niet langer fel van je afbijten.

Maar, zoals iemand deze eigenschap verwoordde,

“de ander ongewapend tegemoet treden”. (A. van der Dussen)

Ja? Zie het vóór je?

Die ander in de gemeente,

die misschien zélf wel – figuurlijk dan – tot de tanden toe gewapend is.

Meteen in de aanval gaat, geen spaan van je heel laat zelfs.

Waar blijf je dan, als je hier niet tegen wapent?

Nou, daar heb je de *angst*.

Angst voor de ander, ook al is het je broeder of zuster.

Straks trek jij aan het kortste eind...

Maar waarom?

Als God vóór je is, wie zal er dan tegen je zijn?

Hij is je Vader,

Hij zorgt voor je, ja Hij gaf Zijn Zoon vóór je...

Hij maakt zelfs het kwade goed, zongen we.

Hij is het toch die je hoedt?

Hoef je toch niet zèlf te doen?

En dan geduld.

Voorheen stond daar: lankmoedigheid.

Een enorm uithoudingsvermogen, in je relatie met de ander.

Ook bij alle fouten van *hem*.

Ook bij alle dingen waarin *zij* het liet afweten.

En toch blijf jij positief,

verlang je oprecht het goede voor hem/haar.

Je veroordeelt ze niet,

nee je zoekt hun behoud.

Zoals God dat immers deed met jou.

Zie je?

Steeds weer kom je bij deze eigenschappen terug bij Hem.

Dit is wie God zelf is.

Eindeloos geduldig, omdat Hij niet wil dat je verloren gaat.

Zachtmoedig, Jezus trad deze wereld inderdaad ongewapend tegemoet.

En bescheiden, Hij drong het gelijk dat Hij had toch niet aan mensen op.

Juist dáárdoor werden ze aangeraakt, zelfs veranderd.

Alleen zó zullen *wij* ook echt veranderen, broeders en zusters.

Door verbondenheid, ook al zit er nog een heleboel fout.

Door elkaar tijd te geven, en ruimte.

In plaats van er bovenop te zitten,

en voortdurend te zeggen waar het op staat.

Eenheid is niet het sluitstuk van ons nieuwe leven, maar het begin.

De gemeente bestaat nog niet uit heiligen.

De gemeente bestaat wél uit mensen die heilig zullen wórdén,

omdat ze het in de band met Christus nu al zijn. (J.Gnilka)

Vandaar die dringende vraag van Paulus in Efeze 4

om déze weg met elkaar te gaan.

Over die weg had hij ook al gesproken in hoofdstuk 2 vers 10:

“Want God heeft ons gemaakt tot wat wij nu zijn...”

Hij, niet wij. We leven met elkaar van pure genade.

En we hoeven dus ook niet eerst nog wat te wórdén, of zo.

Nee, binnen de gemeente *zijn* we allang wat, namelijk:

“in Christus Jezus geschapen om de weg te gaan

van de goede daden die God mogelijk heeft gemaakt.”

Daarvoor zijn we voorbereid,

daarvoor staan we in de startblokken.

Daarvoor heeft GóD ons in de startblokken gezet.

Dát is wie we zijn, allemaal.

Dus de verbondenheid *is* er, het komt er alleen op aan dat we 'm zien.
En dat we zó gemeente durven zijn.
Ontspannen. Genietend van Gods genade.
Vertrouwend op alles wat Hij in en door ons leven gaat doen.
We zijn geschapen... we zijn er klaar voor...
Christus heeft ervoor gezorgd
dat wij er klaar voor zijn om goede dingen te gaan doen.
Laten we dáár dan ons vertrouwen op richten!

[kindermoment: we hebben allemaal wat!]

2. Samen één zijn – hoe werken wij daaraan?

Ja, u merkt: jongeren reiken niet alleen ouderen de hand,
ze reiken ook wie nog weer jonger is dan zij de hand: de kinderen.
We reiken elkáár de hand, in de gemeente.
En dat mag in deze dienst heel mooi uitkomen.

Samen één zijn, dat is het thema.
En zopas keken we vooral naar vers 1 en 2.
Waarom dit thema zo belangrijk is.
En welke houding dit van ons vraagt.
Nú willen we gaan kijken naar vers 3 t/m 6.
Daar wordt nog concreter hoe we aan die eenheid kunnen werken.
Wat wij daar heel gericht aan kunnen doen.

We hebben allemaal wat, we zijn allemaal raar...
Belangrijker nog: we zijn *met ons nieuwe leven* geen van allen al *klaar*.
En tóch, ja toch zijn we dus broertjes en zusjes.
Toch houden we van elkaar.

Vechten we elkaar niet de tent uit,
maar verdragen we elkaar juist uit liefde. (slot vers 2)

Kijk, en dat is dus de enige goede houding
om er vervolgens ook echt wat aan te kunnen gaan doen.

Want nu komt vers 3:

“Span u in om door de samenbindende kracht van de vrede
de eenheid te bewaren die de Geest u geeft.”

Als dit is wie we zijn, zoals we net lazen in Efeze 2:10:
in Christus Jezus geschapen om de weg te gaan van de goede daden...
Als we dus mogen gaan genieten van Gods genade,
vertrouwend dat Hij in en door ons leven aan het werk gaat,
dán staan we goed voorgesorteerd
om ons er ook echt voor te gaan *inspannen* dat we ‘samen één zijn’.

Want als we allemaal onderweg zijn,
als de Geest met ons allemaal bezig is,
dan is niemand meer dan de ander:
niks in ons leven is immers van onszelf.
Nu wéét ook niemand het meer beter dan de ander:
we hebben het ontvangen van Gód,
Hij heeft het ons laten zien.

Nee, nu krijgen we in de gaten
dat er iets heel ánders is wat ons samenbindt.
Niet onze overtuiging,
niet ons identieke goede gedrag
Maar, lezen we in vers 3: *de vrede*.
Dát is de kracht die ons samenbindt.
Een andere is er niet.

Nou, de vrede, daar had Paulus het ook al over gehad in hoofdstuk 2.

Kijk maar even in vers 14:

“Want Christus Jezus is onze vrede,
hij die met zijn dood de twee werelden één heeft gemaakt,
de muur van vijandschap ertussen heeft afgebroken
en de wet met zijn geboden en voorschriften buiten werking heeft gesteld,
om uit die twee in zichzelf één nieuwe mens te scheppen.”

Ja? Dus niet ons keurige gedrag volgens de wet maakt ons één.

Maar het feit dat de Here Jezus voor ons gestorven is.

Vers 17: “Vrede kwam hij verkondigen...”

Welke vrede? Nou, kijk maar in vers 18:

“Dankzij hem hebben wij allen door één Geest toegang tot de Vader.”

Er staat niets meer tussen God en ons in.

Al onze zonden zijn verzoend aan het kruis.

En dat geldt voor u, dat geldt voor jou, dat geldt voor ons allemaal!

En hoe kunnen wij dan concreet werken aan die onderlinge eenheid?

Nou, door je er voor in te spannen dat we met elkaar déze vrede zien.

Dat déze vrede de boventoon voert in alles wat we met elkaar doen.

Ja, dat deze vrede voortaan bepaalt hoe je naar elkaar kijkt.

Er is een prachtig boekje van Jos Douma.

Dat heet ‘Leven in verbondenheid’.

En daarin werkt hij dit op een hele mooie manier uit.

Ik kan u aanraden om dit eens te lezen.

Hij heeft dat overigens ook weer van iemand geleerd (Lary Crabb).

Maar dan zijn er drie concrete stappen die je kunt zetten

om elkaar in een wijk, of in een persoonlijke ontmoeting, te bereiken.

En dan juist ook diegene waar je het niet mee eens bent,

van wie je oprecht vindt dat hij iets niet goed ziet, of niet goed doet.

Hoe bereik je zo iemand?

Nou, we weten allemaal dat het niet werkt
wanneer je die ander dit plompverloren voor de voeten gooit:
dit deugt niet, of: dat en dat zie je niet goed.
Toch? Dan gaan bij die ander meteen de nekharen overeind staan.
Nou, onze oplossing is dan dat we denken:
o, wacht even, ik moet het even iets vriendelijker zeggen.
Maar intussen zéggén we het nog steeds.
Logisch, want je wilt wel duidelijk zijn,
en de waarheid mag toch wel worden gezegd?

Oké, maar waarom *beginnen* we daar nou, broeders en zusters?
Dát was toch niet wat ons samenbindt?
Dat we allemaal precies hetzelfde vinden, en precies hetzelfde doen?
Weer onze tekst, vers 3:
samenbindende krácht heeft alleen de vrede van God.
Alleen dáár kun je het van verwachten dat je wordt samengebonden!
Dat jij, maar ook je broeder of zuster waar je iets tegen hebt,
één zijn gemaakt door het offer van de Here Jezus aan het kruis,
omdat al onze zonden volkomen zijn (!) verzoend (avondmaal).

Zouden we dan niet beter ook echt dáár beginnen?
Dat je de ander op déze manier tegemoet treedt.
Als iemand met wie je niet één hoopt te wórden.
Maar met wie je allang één bént, door het geloof.

Dat is dan ook stap 1 zoals Jos Douma daar in zijn boekje over schrijft:
"Doe de ander ervaren dat Christus zich in ons verheugt."
Dat is de eerste stap die je moet zetten
om een ander echt te kunnen bereiken.
Laat de ander merken dat Christus zich in hem of in haar verheugt.
Laat de ander in alles merken hoe goed God voor ons is.
Laat door jou heen de liefde mogen stromen van Christus.

Als het dáárover gaat, komt Paulus echt helemaal los.
Zeven keer benoemt hij hoe één we wel niet zijn, in de gemeente.
Zeven krachtige uitroepen zijn het in feite.
Juichkreten misschien zelfs.
Die ongetwijfeld door iedereen worden beaamd.
Inderdaad, precies, helemaal mee eens Paulus, zo is het, amen!

Eén lichaam en één geest, immers één hoop!

Je bent aan elkaar verbonden omdat je leven weer hoop heeft.
Gered van de ondergang, weet je je één met elkaar.
Dat is die eerste stap om elkaar te bereiken in een gesprek, of wijk.
Laat de ander merken dat Christus zich in hem verheugt.
Dat hij of zij er helemaal bijhoort, in de kerk die Zijn lichaam is.

En dan gaat Paulus verder (vers 5): *één Heer, één geloof, één doop!*

Ja, juist over de doop kan heel verschillend worden gedacht.
En toch, de kern is overal gelijk, als het goed is:
dat je oude leven voorbij is, en dat je nu bij Christus hoort.
Hij is de Heer van je leven.
En dus leef je ook allemaal – als gedoopten immers – voor Hém.
Ga daar maar van uit.

En ga daar dus ook ijverig naar op zoek.
De slechte dingen zie je meteen,
naar de goede moet je soms echt op zoek.
Maar doe dat dan ook.
Doe dat nou eens eerst. Voordat je iets over die slechte dingen zegt.
Vraag bijvoorbeeld eens dóór, voordat je een oordeel geeft.
Benoem hoe goed het is waaróm de ander iets vindt.
Misschien ben je het helemaal niet met hem eens.
Maar wat daaráchter zit, waaróm hij dat standpunt heeft,
ja dat is goed, daarin herken je elkaar.

Benoem het maar, wat een geloof daaruit spreekt:
wat vind ik dat mooi, wat spreekt daaruit dat je voor de Here wilt leven,
dat vind ik zó mooi om te zien.

En het kan zomaar zijn dat die ander dat helemaal niet zo beseft:

“Ja, tuurlijk, dat is toch normaal.”

Nee, dat is dus normaal.

Daarin mag je samen zien hoe de Geest in ons werkt!

Voel je?

Wat een ruimte kan er daardoor ontstaan, in zo’n gesprek.

Sowieso dat de ander ontspant.

Je gaat niet meteen in de aanval, dat had hij misschien wél verwácht.

Van: o, nou komt die langs, en dan krijg ik natuurlijk de wind van voren...

Maar dat gebeurt helemaal niet.

Je wordt in liefde tegemoet getreden.

Er wordt eerst gekeken naar hetgeen je verbindt.

Daarbij: z’n blik wordt verruimd, en die van jou ook,

samen word je geraakt door het goede wat God in iemands leven doet.

Dat is wel zó gaaf, als je daar samen iets van gaat zien:

hier is de Heilige Geest gewoon aan het werk, in die ander!

Ben ik het nog steeds niet eens met hem,

maar: de Geest is aan het werk.

Zó samenbindend!

Een enorme kracht zit daarin!

En het zou zomaar kunnen zijn dat het daar dan vervolgens ook bij blijft.

Jij krijgt meer begrip voor de ander, je wordt milder.

Die ander ontdekt in dat gesprek

waarin je die verbondenheid met elkaar ervaart:

“O, misschien heb ik het dan toch niet helemaal goed gezien.”

Of: “Misschien moet ik dat en dat toch eens anders gaan doen.”

In ieder geval is de druk er van af,

mocht het daar toch nog over moeten gaan, wat die ander vindt/doet.

Want je werpt die ander niet meer terug op zichzelf:

“Jo, jij moet eens even anders gaan denken, of doen!”

Nee, hij staat inmiddels samen met jou in de kracht van Gods vrede.

En dán kun je, zo nodig, ook best heel duidelijk zijn.

Want dan heeft het nooit meer de toon van:

“Zie nou eens hoe slecht jij wel niet bent”.

Het heeft veel meer de toon van:

“Zie je wel hoe goed Góð het heeft bedoeld?”

Hoeveel ruimte geeft dat!

Al is het eerst alleen nog maar

dat die ander weer aan het denken wordt gezet,

dat hij zich niet meer verzet,

maar er gewoon eens eerlijk naar kijken wil:

“Jo, ik moet er eens even over nadenken!”

Zie daar de samenbindende kracht van de vrede!

1. Doe de ander ervaren dat Christus zich in ons verheugt.
2. Ga nou eens op zoek naar het goede wat achter de slechte dingen zit.
3. Zo nodig: confronteer de ander met het slechte.

Maar ook elke vermaning is dan uiteindelijk een bemoediging (Jos Douma)

“om je te laten omhelzen door de Vader van Jezus Christus

en om te leren ervaren wat ook Jezus ervoer:

dat we rusten aan het hart van de Vader.”

En dat is dan ook de laatste eenheidsuitroep van onze tekst, vers 6:

één God en Vader van allen, die boven allen, door allen en in allen is.

Welke kant moeten we nu op, nu Hij ons heeft gered?
 Raken we nu steeds verder bij Hem vandaan,
 is het nieuwe leven iets dat we nou toch echt zélf moeten doen,
 nadat God zoveel voor ons heeft gedaan immers?

Nee, dus niet. We blijven bij Hem, continu,
 bij de Vader die vol liefde *van bovenaf* naar ons kijkt.
 We kijken dankbaar naar Hem,
 om Zijn liefde *door ons* te laten stromen naar elkaar.
 En we verwachten het steeds meer van Hem die *in ons allemaal* werkt.
Hij heeft ons geschapen om goede daden te gaan doen (Ef.2:10).
 Alleen *door Hem* ben ik / is die ander / zijn wij allemaal in staat
 om echt te veranderen, zoals Hij dat heeft bedoeld.

Daarom buigt Paulus zelf pal hiervóór ook zijn knieën voor die Vader.
 Hij weet: dáár moet het vandaan komen, dat is de enige hoop!
 Omdat Hij de vader is van elke gemeenschap, elke verbondenheid,
 elke plek waar mensen samen één worden.
 Hij is niet alleen degene die ervoor zorgt dat men *in de hemel* één is,
 maar ook degene die echte verbondenheid *hier op aarde* verwekt.
 Moge hij ons dan de kracht doen ervaren van Zijn liefde.
 Zodat we niet slechts met elkáár, maar met alle heiligen één zullen zijn!

Aan hem die door de kracht die in ons werkt bij machte is
 oneindig veel meer te doen dan wij vragen of denken,
 aan hem komt de eer toe, in de kerk en in Christus Jezus,
 tot in alle generaties, tot in alle eeuwigheid.
 Amen." (Ef.3:14-21)